

Právník školského úřadu musel jednat nezákonně, neboť určitě věděl, že z ubytovny nelze dát okamžitá výpověď, že je tam nějaká ochranná lhůta. Dle mého názoru tedy spáchal trestný čin.

Povodní Ohře mi v roce 1993 nabídlo výzkum, pouze však ústně nikoli písemně, já jsem to však nemohl přijmout, neboť jsem se handrkoval se školským úřadem a s městským bytovým podnikem ohledně bytu. Musel jsem tedy řešit existenční problémy. Je pravda, že problémy s bytem mi začaly až v roce 1994, ale výzkum nezapočal, byly tam průtahy, já jsem však byl rozhodnut s výzkumem začít. Z Povodí Ohře jsem byl propuštěn z organizačních důvodů.

Musel jsem si koupit za veškeré úspory družstevní byt, zadavatel o výzkum ztratil zájem. Tudíž jsem přišel najednou o veškeré peníze i o práci, tedy o slibovaný honorář. Bylo to zcela jednoznačně vinou nezákonného jednání školského úřadu. Žalobu jsem opět nepodal, protože jsem neměl nic v ruce.

Někdy v roce 1996 jsem se obrátil na Ministerstvo školství ČR, tito mi odpověděli arogantním dopisem, aniž by cokoli řešili. Doufal jsem, že pošlou nějakou kontrolní skupinu, ale oni se spokojili pouze s vyjádřením školského úřadu. Počítal jsem s přepadovkou, aby ty smlouvy někdo našel. Hlavní vinu bych hledal u pana Tomáše, ředitele odboru správy školství.

V této době, tedy v roce 1996 – 1999, jsem vyhledal právníka JUDr. Milan Filip z Ústí nad Labem z firmy PYRUS, protože jsem žalobu chtěl podat, on mi slíbil, že se mé věci bude věnovat, nicméně dva roky mne vodil za nos, nedělal nic, říkal mi, že něco řeší, ale potom jsem zjistil, že nedělal nic. Proto žádná žaloba podána nebyla.

Potom jsem se obrátil na advokátní kancelář v Ústí nad Labem, Masarykova ulice, na JUDr. Třeštíka, a to v roce 1999. Tento mi však pořád dokola opakoval nějakou nesrozumitelnou citaci ze zákona, když jsem chtěl, aby mi to vysvětlil, tak to neudělal. Dozvěděl jsem se však od něho o té ochranné lhůtě, pokud se týká bydlení na ubytovně. Potom jsem vyhledal ještě právní poradnu zdarma, tam jsem se opět nedozvěděl nic.

V roce 2001 byla založena kancelář ombudsmana, tak jsem se na ni obrátil, odpovídala mi paní Šabatová, její dopisy mi připomínaly projevy mentálně retardovaného dítěte a nikoli vysokoškolsky vzdělaného člověka. Tedy kancelář mi odmítla jakkoli mi pomoci. Navíc tam uvedla skutečnosti, které ze zákona nejsou pravda.

Po vstupu do EU jsem se v roce 2004 obrátil na Mezinárodní soud ve Štrassburku, tento mi odpověděl, že se nezdá, že by došlo k nějakému trestnému činu. Je s podivem, že ani zástupci takového mezinárodního orgánu neznají platné zákony.

V roce 2006 jsem se obrátil na Občanské sdružení práce a vztahy Praha, efekt to mělo alespoň ten, že můj případ byl zveřejněn na internetu a to formou nahrávky mého vyjádření. Dr. Beňo z tohoto občanského sdružení si vyžádal stanovisko i druhé strany, tedy ZŠ Bílá Cesta, konkrétně ředitelky Ivany Sušánkové, tato na mne napsala špinavost. Proti této jsem se však opět soudně nebránil.